

בתי המשפט

א 001535/04		בית משפט השלום רמלה	
א 1535.1/04			
19/06/200	תאריך	כבוד השופט זכריה ימיני	בפני:
7	:		

בעניין: א. ק.

ע"י ב"כ עו"ד שפירא יעקב תובע
עו"ד

נגד

1. עתיד" - השמת עובדים בע"מ"
 2. כלל" - חברה לביטוח בע"מ"
 3. אלומאיר בע"מ
 4. איילון" - חב' לביטוח בע"מ"
- נתבעות 1 ו- ע"י עו"ד מזור אורי נתבעות
2 ע"י עו"ד ראובינוף
נתבעות 3 ו- גבראל
4

פסק-דין

השאלות העומדות לדין הן:

- 1) האם אחראיות הנתבעות או מי מהן לתאונת העבודה בה נפגע התובע בגופו?
אם כן;
- 2) מהי חלוקת האחריות בין הנתבעות בינן לבין עצמן?
- 3) מהו סכום הפיצויים לו זכאי התובע בגין נזקי הגוף שנגרמו לו בתאונה?

כללי:

בעלי הדין:

בכל זמן הרלוונטי לתאונה:

- 1) התובע היה עובד כפיים, אשר עבד אצל הנתבעת 3 באמצעות הנתבעת 1;
- 2) הנתבעת 1 (להלן-"עתידי" או "חב' עתידי") הינה חברת כוח אדם, אשר עיסוקה באספקת כוח אדם לחברות שונות, והיתה מעסיקתו של התובע;
- 3) הנתבעת 2 (להלן-"כלל" או "חברת כלל") היתה המבטחת של הנתבעת 1 בביטוח חבות מעבידים;
- 4) הנתבעת 3 (להלן-"אלומאיר" או חב' אלומאיר") היתה המעבידה בפועל של התובע, והיא זו שנתנה לו את הוראות העבודה;
- 5) הנתבעת 4 (להלן-"איילון" או "חב' איילון") היתה המבטחת של הנתבע 3 בביטוח חבות מעבידים.

מערכת היחסים בין בעלי הדין:

חב' אלומאיר היתה חתומה על הסכם לביצוע עבודות אלומיניום וקירות מסך בפרוייקט מרכז השלום בתל-אביב (להלן-"הפרוייקט") עם חברת קנית השלום השקעות בע"מ. הפרוייקט ידוע כיום כ"מרכז עזריאלי". לצורך גיוס כוח אדם לביצוע עבודות האלומיניום פנתה אלומאיר לעתיד על מנת שזו תספק לה כוח אדם מקצועי ובלתי מקצועי הדרוש לביצוע עבודות האלומיניום בפרוייקט. ביום 9.8.1998 חתמו אלומאיר ועתיד על הסכם המסדיר את מערכת היחסים ביניהם בכל הקשור לגיוס כוח האדם לפרוייקט. בין העובדים שגייסה עתיד לאלומאיר היה התובע. ממוצג נ/2 עולה שהתובע שהתובע היה עובד של עתיד החל מיום 3.8.1998, מועד בו חתם על מוצג נ/2, שהוא מסמך ובו הוראות הבטיחות שנכתבו בשפה הרוסית.

התאונה ושאלת האחריות:

כיצד ארעה התאונה?

ביום 18.4.1999 בשעה 17:10 לערך נשלח התובע על ידי האחראים עליו מחברת אלומאיר לפרוק מכולה אשר היתה מוצבת על גבי משאית. כדי לפתוח את המכולה היה התובע צריך להסיר יריעת ברזנט, אשר היתה מחוברת לגג המכולה. כדי להגיע לגג המכולה, עלה התובע על סולם שהיה בשימוש העובדים במקום, ואשר סופק לעובדים על אלומאיר. גובה הסולם אשר העמידה אלומאיר לרשות העובדים בכלל, והתובע בפרט היה כ-2.5 מ'. הסולם לא הגיע עד לקצה העליון של המכולה, ולכן נאלץ התובע לטפס ולעמוד על השלב האחרון של הסולם כדי להגיע לגג המכולה. על מנת שלא ליפול, שלח התובע את ידו כדי לאחוז במוט ברזל שהיה מוצמד למכולה, שהוא היה הדבר היחיד בו היה יכול להיאחז התובע. מוט הברזל לא היה מחובר כיאות

למכולה. על כן, בעת שאחז התובע במוט הברזל, ניתק המוט ממקומו, התובע איבד את שיווי משקלו, נפל מן הסולם, ונפגע בעיקר בקרסול ימין.

חב' עתיד אישרה את אירוע התאונה כפי שתיאר אותו התובע בעת שחתמה כמעביד על התביעה לדמי פגיעה שהגיש התובע למוסד לביטוח לאומי, וזאת לאחר שביררה את נסיבות התאונה. גם העדה מטעם הנתבעות 1 ו-2 לא התכחשה לחתימה של עתיד על גבי המסמכים שנשלחו למל"ל.

הנתבעות 3 ו-4 המציאו את תצהירו של מר מקסים לפרדיון, בה יש תיאור אחר לאירוע התאונה, אך עד זה לא התייצב לחקירה על תצהירו, ותצהירו נמשך מתיק בית המשפט. למעשה, התיאור היחיד של התאונה הוא התיאור של התובע, כפי שאושר על ידי מעבידתו, עתיד. לכן יש לקבל גרסתו זו ללא כל פקפוק.

התאונה הוכרה כתאונת עבודה ע"י המוסד לביטוח לאומי.

האחריות לתאונה:

התובע טוען שהנתבעות אחראיות לתאונה מכוח עוולת הפרת חובה חקוקה ומכוח עוולת הרשלנות.

הפרת חובה חקוקה:

על מנת להוכיח את עוולת הפרת חובה חקוקה על התובעת להוכיח כדלקמן:

- (1) חובה המוטלת על המזיק מכוח חיקוק;
 - (2) החיקוק נועד לטובתו ולהגנתו של הניזוק;
 - (3) המזיק הפר את החובה המוטלת עליו
 - (4) ההפרה גרמה נזק לניזוק;
 - (5) הנזק אשר נגרם הוא מסוג הנזק שאליה נתכוון החיקוק.
- ראה לענין זה את ע"א 145/80 ועקנין שלמה נ. המעצה המקומית בית שמש, פ"ד ל"ז(1) 113.

סעיף 50 לפקודת הבטיחות בעבודה [נוסח חדש], תש"ל-1970 קובע את החובה להגנה מפני נפילה בלשון זו:

"היה אדם צריך לעבוד במקום שממנו הוא עלול ליפול יותר משני מטרים, ואין המקום מאפשר אחיזת רגל בטוחה, ולפי הצורך - אחיזת יד בטוחה, יותקנו - ככל שהדבר מעשי במידה סבירה - אמצעים לבטיחותו על ידי גידור או באופן אחר."

אין כל צורך בפסיקה כדי לומר שסעיף זה אינו מבחין מהיכן יכול אדם ליפול, והיכן הוא נמצא בעת שיכול הוא ליפול, אלא די בהתמלא הנתונים הקבועים בסעיף, כדי לחייב את המעביד או את האחראי על העבודה, כדי להתקין את אמצעי הבטיחות. במקרה שלפנינו, התובע עלה על סולם שגובהו יותר משני מטרים, ולכן היה צורך לנקוט באמצעי בטיחות "באופן אחר", בלשון סעיף 50 הנ"ל.

תקנה 73 לתקנות הבטיחות בעבודה (עבודות בניה), ה'תשמ"ח-1988 דנה בגובה סולם אשר על מעביד לספק לעובד בעבודות בניה. וזו לשון התקנה:

- (א) סולם שארכו עולה על 2 מטרים יהיה גבוה במטר אחד לפחות מהנקודה הגבוהה ביותר שאליה מגיע המשתמש בו.
- (ב) הוראות תקנת משנה (א) לא יחולו אם במקום הגבוה ביותר אליו יגיע אדם תוך שימוש בסולם נמצאת אחיזת יד מתאימה.

מאחר והגובה שאליו היה צריך להגיע התובע היה 4 מ', הרי לפי תקנה זו היה צורך לספק לתובע סולם שגובהו 5 מ', על מנת שיגיע לגובה מטר אחד מהנקודה הגבוהה ביותר שאליה מגיע התובע, כמי שמשתמש בסולם. מטרת תקנה זו היא להביא את התובע שיהיה במצב בו הינו עומד על סולם שיש לו את היציבות המירבית לסוג הפעולה שעל התובע לבצע.

שתי הוראות החיקוק מטרתן למנוע נזקים לעובדים בעבודות בניה. התובע עבד בעבודות בניה, והוראות אלו הינן לטובתו ולמנוע את נפילתו.

היוצא מכל האמור לעיל הוא שהתובע הוכיח את עוולת הפרת חובה חקוקה.

עוולת הרשלנות:

כל מעביד חייב לתת לעובדו מקום עבודה בטוח, כלי עבודה בטוחים ושיטת עבודה בטוחה. שיטת העבודה הבטוחה קבועה בחיקוקי הבטיחות בעבודה, אשר על שתיים מהן עמדנו לעיל.

הפרת הוראות החוק הנ"ל מחייבות את המסקנה שלתובע לא ניתנו כלי עבודה בטוחים ולא שיטת עבודה בטוחה. זאת מכיוון שלא ניתן לו סולם שגובהו במטר יותר מהמקום הגבוה ביותר אליו היה צריך להגיע, וכן לא ננקטה שום פעולה למנוע את נפילתו מגובה של יותר משני מטרים.

אשר על כן, סבור אני שהוכחה גם עוולת הרשלנות.

אחריותן של הנתבעות 1 ו-2:

מבחינת יחסי עובד ומעביד, יחסי עבודה אלו הינם בין התובע לבין עתיד. העובדה שעתיד שלחה את התובע לעבוד באלומאיר אינה מפחיתה מאחריותה במאומה. בהסכם שבין עתיד ואלומאיר נכתב במבוא במפורש כדלקמן:

"... מוסכם בזאת כי עובדי הקבלן לא ייחשבו לשום דבר ועניין לעובדי המזמין וכי כל החובות החלים על פי הדין על מעבידים יחולו על הקבלן בלבד, לרבות ומבלי לגרוע מכלליות האמור לעיל, תשלום שכר עבודה, הפרשות סוציאליות, ביטוח לאומי, דמי חופשה שנתית, וכיו"ב."

אמנם בסעיף 6 בהסכם התחייבה אלומאיר לדאוג לבטיחות העובדים, אך התחייבות זו הינה במערכת היחסים שבין עתיד לאלומאיר, אך לא במערכת היחסים שבין התובע

לעיתיד. בהתאם להסכם העסיקה עתיד בפרוייקט כמה וכמה עובדים, ומן הראוי שעתיד היתה ממנה מפקח עבודה בתחום עבודות הבנין, אשר יבדוק מידי פעם בפעם האם נשמרות הוראות חיקוקי הבטיחות בעבודה בכל הקשור לעובדיה. עתיד לא עשתה כן, ומכאן אחריותה כלפי התובע.

מאחר ועתיד אחראית כלפי התובע, ממילא אחראית גם הנתבעת 2 כלפי התובע.

אחריות הנתבעים 3 ו-4:

אלומאיר היתה מי שנתנה לתובע את הוראות העבודה, ומילא את הוראותיה. אלומאיר היתה האחראית בשטח על בטחונו של התובע, והיתה לה האחריות הראשונית לשמור על בטחונו של התובע. טענות אלומאיר בכתב ההגנה ובסיכומיה מראה שאלומאיר התייחסה בשוויון נפש לבטחונו של התובע ולשמירה על חיקוקי הבטיחות בעבודה. לכן אחראית אלומאיר לאירוע התאונה, ויחד עמה, הנתבעת 4, כמי שביטחה אותה בביטוח חבות מעבידים.

חלוקת האחריות בין הנתבעות:

כאשר אני בוחן את מחדלי עתיד מול מחדלי אלומאיר, סבור אני שמחדלי אלומאיר עולים על מחדלי עתיד. עתיד כשלה בפיקוח על הבטיחות של עובדיה, והתובע בתוכם, באתר הבניה, ואילו אלומאיר כשלה באתר העבודה עצמו, כאשר מהעדויות עולה שהיו לה במקום מנהלי עבודה. מחומר הראיות לא עולה שאלומאיר העסיקה במקום מהנדס בטיחות, אשר היה נותן הוראות בטיחות לביצוע העבודות.

לאור האמור לעיל סבור אני שיש לחלק את האחריות בין הנתבעות 1 ו-2 לבין הנתבעות 3 ו-4, באופן שהנתבעות 1 ו-2 ישאו ב-20% מהאחריות לאירוע התאונה והנתבעות 3 ו-4 ל-80% מאירוע התאונה.

אשם תורם של התובע:

טוענות הנתבעות שיש לייחס לתובע אשם תורם לאירוע התאונה, שכן לא מילא אחר הוראות הבטיחות עליהן הוחתם.

התובע הוחתם על הוראות הבטיחות ביום 3.8.1998. אין כל עדות שהנתבעות או מי מהן היו טורחות לרענן לתובע או לעובדים האחרים את הוראות הבטיחות מידי פעם בפעם. התובע חתם על הוראות הבטיחות בעת קבלתו לעבודה, ובהעדר רענון של הוראות אלו, סביר להניח שנשכחו ממנו. התובע כמי שרוצה לפרנס את עצמו, מטבע

הדברים רוצה לשמור על מקום עבודתו, והוא ממלא אחר ההוראות שהוא מקבל ממנהלי העבודה באתר העבודה.

בנסיבות אלו סבור אני שאין מקום לייחס לתובע כל אשם תורם, ויש להטיל את מלוא האחריות לאירוע התאונה על הנתבעות.

נזקי התובע:

הפגיעות הגופניות:

ממקום התאונה הובהל התובע באמצעות אמבולנס לביה"ח איכילוב בת"א, שם אובחן כי הוא סובל משבר טרימליאולרי בקרסול ימין. התובע אושפז בבית החולים, בין היתר, לאחר שהתברר כי יש צורך לנתחו לצורך קיבוע הקרסול.

לאחר שנותח, שוחרר התובע ביום 25.4.99 לביה"ח לאחר שרגלו קובעה בגבס, והומלץ לו על מנוחה, ביצוע טיפולי פיזיותרפיה, הליכה ללא דריכה על רגל ימין, שימוש במשככי כאבים והמשך מעקב רפואי.

לאחר שחרורו מבית החולים נותרה רגלו של התובע בגבס למשך כחודש וחצי, כאשר גם לאחר הסרת הגבס, המשיך התובע לסבול מכאבים והגבלות בתנועות קרסול ימין. התובע טופל במרפאות קופ"ח באזור מגוריו, ורופאיו המליצו לו על המשך ביצוע טיפולי פיזיותרפיה, שימוש ב-AIRCAST, מנוחה ומעקב רפואי.

הנכות הרפואית:

התובע נבדק ביום 8.1.04 על ידי המומחה מטעמו, ד"ר לוינקופף. התובע התלונן בפני ד"ר לוינקופף על כאב בקרסול ימין בהליכה, וכי הינו מוגבל בעליה וירידה במדרגות. ד"ר לוינקופף בדק אתה תובע וקבע כי נותרו לו 10 אחוזי נכות לפי סעיף 48(3) א' לתקנות המל"ל.

ביום 10.9.04 נבדק התובע על ידי ד"ר לבני, המומחה מטעם הנתבעות, אשר קבע כי לתובע נותרו 5% נכות צמיתה בגין התאונה.

ביום 19.4.01 החליטה וועדה רפואית לעררים כי לתובע נותרה נכות לצמיתות בגין הפגיעה בקרסול בשיעור 10%.

מאחר והן הוועדה הרפואית לעררים של המל"ל והן ד"ר לוינקופף קבעו שלתובע נותרו 10% נכות לצמיתות, קובע אני שהנכות הרפואית שנותרה לתובע כתוצאה מן התאונה הינה 10% לצמיתות.

נזק שאינו נזק ממון:

התובע היה בגבס במשך חודש וחצי. המל"ל קבע לתובע נכות זמנית בשיעור 100% ממועד התאונה ועד ליום 31.10.1999, 50% נכות זמנית מיום 1.11.1999 ועד ליום 31.12.1999, 30% נכות זמנית מיום 1.1.2000 ועד ליום 30.4.2000, ומיום 1.5.2000 נכות צמיתה בשיעור 10%. אחוזי נכות אלו מצביעים על המגבלות של התובע כתוצאה מהתאונה ועל הסבל הרב שהיה מנת חלקו. התובע נאלץ להיזקק לעזרת הזולת לפחות בשלושת החודשים שלאחר התאונה.

לאור האמור לעיל, סבור אני שפיצוי בגין נזק שאינו נזק ממון בסך 30,000 ₪ הינו פיצוי נאות.

הפסד השתכרות:

הפסד השתכרות עד לחודש 4/00:

בהתאם למוצג במ/1, ממוצע השכר של התובע עובר לתאונה היה 4,931 ₪ ברוטו לחודש. התובע טען בסיכומיו כי השתכר עובר לתאונה את הסך 4,820 ₪. התובע לא עבד עד לחודש אפריל 2000 כתוצאה מן התאונה. חב' עתיד פיטרה את התובע ביום 30.6.1999.

התובע היה מוגבל בעבודתו עקב התאונה עד לסוף חודש אפריל 2000, דהיינו במשך שנה מיום התאונה. הפסד ההשתכרות בגין תקופה זו הינו 57,840 ₪ (= 4,820 × 12). סכום זה בתוספת הפרשי הצמדה ורביית ממחצית התקופה ועד ליום מתן פסק הדין מגיע לסך 87,989 ₪.

מחודש 11/1999 ועד לחודש 2/2000 קיבל התובע דמי אבטלה. דמי האבטלה יובאו בחשבון בפרק ההפחתות.

הפסד השתכרות מחודש 5/00 ועד ליום מתן פסק הדין:

מחודש מאי 2000 ועד לחודש מאי 2002 לערך עבד התובע כמתקין מערכות מים בחברת אקווה פיור. ממוצג במ/1 עולה שהתובע השתכר בחברת אקווה פיור יותר

מאשר השתכר בחב' עתיד. לאור זאת, אין לפסוק לתובע כל סכום שהוא בגין אבדן השתכרות לגבי התקופה שמחודש 5/2000 ועד לחודש 5/2002.

לאחר מכן עבד התובע כנהג משאית, ולגבי תקופה זו לא המציא נתוני שכר, למרות שיכול היה לעשות זאת. מאחר והתברר כי התובע השתכר בחברת אקווה פיור יותר מאשר השתכר בחברת עתיד, היה עליו להמציא מסמכים אודות השתכרותו כנהג משאית, על מנת להוכיח את הפסד ההשתכרות בתקופת עבודתו כנהג משאית, אך הוא לא עשה כן. על כן, אין לפסוק לתובע כל פיצוי בגין אבדן השתכרות לגבי התקופה שעבד כנהג משאית.

לאחר מכן רכש התובע לעצמו מיניבוס, ומאז הוא עובד כנהג הסעות. התובע לא המציא נתוני שכר בגין עבודתו כנהג הסעות פרטי, למרות שיכול היה זאת. על כן, אין לפסוק לתובע כל פיצוי שהוא בגין אבדן השתכרות עד ליום מתן פסק הדין.

אבדן כושר השתכרות:

התובע יליד שנת 1972, ויש לו עוד כ-35 שנות עבודה. לתובע נותרו 10% נכות לצמיתות בגין השברים בקרסול ימין. בהתאם לחוות הדעת של ד"ר לוינקופף הברגים שקיבעו את השברים עדיין מצויים בקרסולו של התובע. התובע מוגבל בעבודות בהן הוא יכול לעבוד, שכן אינו יכול לעבוד בעבודות בנין או בעבודות הדורשות כוח פיזי רב. התובע לא המציא כל נתון אודות השתכרותו הנוכחית. התובע התקדם ורכש לעצמו רכב הסעות, והינו עובד כנהג הסעות פרטי. מאחר והתובע עובד כנהג הסעות, יש לפסוק לו פיצוי גלובלי בגין אבדן כושר השתכרות. סבור אני שפיצוי בסך 70,000 ₪ הינו סביר בנסיבות הענין.

עזרת הזולת:

התובע היה בגבס במשך כחודש וחצי, ולאחר מכן החל בטיפול פיזיותרפיה. מקובל עלי שהתובע היה זקוק לעזרת הזולת במשך כשלושה חודשים לאחר התאונה, שכן בתקופה זו היה מוגבל. באותה עת טיפלה בו חברתו לחיים, מי שהיא אשתו כיום. טיפול זה חורג מהטיפול הרגיל של בן זוג.

על כן, בגין עזרת הזולת אני פוסק לתובע פיצוי בסך 15,000 ₪ נכון ליום מתן פסק הדין.

אין כל ראייה שמעבר לתקופה של 3 חודשים היה התובע זקוק לעזרת הזולת.

יש לציין שהתובע עמד על דוכן העדים למשך שעה ויותר, ולא התלונן על כאבים ולא בקש לשבת על כסא עקב כאבים בקרסול. השעות בהן עמד התובע על דוכן העדים נרשמו בפרוטוקול הדיון.

הוצאות לטיפולים רפואיים ונסיעות לטיפולים רפואיים:

מאחר והתאונה הינה תאונת עבודה, היה זכאי התובע לקבל סכומים אלו המל"ל. על כן אין לפסוק לתובע כל סכום שהוא בגין ראש נזק זה.

הפחתות:

תקבולים מהמל"ל:

לענין תקבולי מל"ל ראה מוצג במ/1.

מיום 7.6.99 ועד ליום 28.10.99 קבל התובע דמי פגיעה מהמל"ל את הסך 24,036 ₪. סכום זה בתוספת הפרשי הצמדה ורבית מאמצע התקופה ועד ליום מתן פסק הדין מגיע לסך 37,160 ₪.

בגין קביעת דרגת הנכות קיבל התובע מהמל"ל תשלום חד פעמי בחודש ינואר 2000 את הסך 6,410 ₪. עד לחודש אפריל 2000 קיבל התובע סכומים נוספים בסכום כולל של 4,708 ₪ וביום 6.5.01 סכום נוסף בסך 30,170 ₪. בסה"כ 41,288 ₪. סכום זה בתוספת הפרשי הצמדה ורבית מאמצע התקופה ועד ליום מתן פסק הדין מגיע לסך 63,832 ₪.

סך כל תקבולי המל"ל נכון ליום מתן פסק הדין מגיעים לסך 100,992 ₪.

דמי אבטלה:

בהתאם למוצג נ/1, קבל התובע דמי אבטלה מחודש 11/99 ועד לחודש 4/2000 בסכום כולל של 20,400 ₪. סכום זה בתוספת הפרשי הצמדה ורבית ממחצית התקופה ועד ליום התשלום בפועל מגיע לסך 30,538 ₪.

סה"כ הפיצויים:

לאור כל האמור לעיל, סכום הפיצויים לו זכאי התובע הינו כדלקמן:

- נזק שאינו נזק ממון 30,000 ₪
- אבדן השתכרות 87,989 ₪
- עזרת הזולת 15,000 ₪
- אבדן כושר השתכרות 70,000 ₪

סה"כ פיצויים 202,989 ₪.

הפחתות:

- תקבולי מל"ל 100,992 ₪

דמי אבטלה - 30,538 ₪

סה"כ לתשלום 71,459 ₪

הוצאות משפט:

התובע נשא בתשלום אגרה בסך 587 ₪ וכן בשכרו של ד"ר לוינקופף בסך 2,750 ₪, והתובע זכאי להשבתם.

ההודעה לצד ג':

בסעיף 6 להסכם שבין עתיד לאלומאיר התחייב אלומאיר לנקוט בכל אמצעי הבטחון והבטיחות, על מנת למנוע תאונות עבודה באתר הפרוייקט, ובלי לפגוע בהתחייבות זו, לספק על חשבונה לעובדים אמצעי בטיחות, לרבות לבוש הולם, קסדה, נעליים וכיוצ"ב.

בסעיף 7 להסכם שבין עתיד לבין אלומאיר התחייבה אלומאיר לערוך על חשבונה ביטוח חבות מעבידים לגבי כל עובד המועסק על ידי עתיד או מטעמה, במישרין או בעקיפין, בגין כל נזק גוף או מחלה שייגרמו להם תוך כדי ועקב עבודתם בגבול האחריות שלא יפחת מ-1.5 מיליון דולר של ארה"ב ו-5 מיליון דולר בגין מקרי בטוח הנובעים מגורם אחד או לכלל מקרי הביטוח שיארעו בתקופת הבטוח, ובסה"כ לשנת ביטוח אחת. הוסכם שבביטוח זה תבוטל זכות השיבוב כנגד חב' עתיד ו/או כל הפועלים מטעמה ו/או עבודה.

מכל האמור בפסק הדין עולה שאלומאיר הפרה את התחייבויותיה הנ"ל על פי סעיפים 6 ו-7 לחוזה. ההפרה של סעיף 6 נלמדת מכך שהתובעת לא סיפקה לתובע סולם מתאים לביצוע עבודתו. ההפרה של סעיף 7 לחוזה נובעת מכך שעתיד היתה צריכה להפעיל את ביטוח המעבידים שלה. אילו אלומאיר היתה עורכת על חשבונה פוליסת ביטוח מעבידים וכוללת את עתיד בפוליסה זו, היו עתיד, אלומאיר והנתבעת 4 מיוצגות על ידי עו"ד אחד. במקרה הנוכחי עתיד והמבטחת שלה היו מיוצגות על ידי עו"ד אחד ואילו אלומאיר והמבטחת שלה היו מיוצגות על ידי עו"ד שני.

משהפרה אלומאיר את חובותיה הנקובות בסעיפים 6 ו-7 להסכם, זכאית עתיד לשיפוי בגין כל סכום אותו תשלם לתובע. מאחר והנתבעת 2 באה בנעליה של עתיד, הרי שגם עתיד נהנית מאותן התחייבויות חוזיות של אלומאיר כלפי עתיד.

טוענת הנתבעת 4 שאם אכן תחוייב אלומאיר לשפות את הנתבעות 1 ו-2, אין לחייבה בשיפוי זה, שכן מדובר בהתחייבות חוזית שאינה מכוסה על פי הפוליסה. אין בידי לקבל טענה זו מהסיבות כדלקמן:

1) הנתבעת 4 לא המציאה לבית המשפט את העתק הפוליסה לפיה ביטחה את הנתבעת 3, כך שעובדתית טענה זו לא הוכחה. בהעדר הוכחה זו, יש לחייב את הנתבעת 4 בשיפוי הנתבעות 1 ו-2;

2) בעת שטענה הנתבעת 4 את טענתה זו במסגרת הליכי צד ג', היו באי כוחה בניגוד אינטרסים עם הנתבעת 3, שכן בטענה זו פעלו עורכי הדין כנגד הנתבעת 3, ובאותה עת גם ייצגו אותם במשפט. על הנתבעת 4 היה לדאוג לעו"ד שייצג אותה ואת אלומאיר בתביעת התובע כנגדן, וכן לדאוג לעו"ד אחר שייצג את הנתבעת 4 בהליכי צד ג'.

לאור האמור לעיל, יש לקבל את ההודעה לצד ג'.

כפל ביטוח:

בכתבי הטענות הועלתה הטענה לכפל ביטוח. מאחר והצדדים לא טענו לענין זה בסיכומים, משמע שזנחו טענתם זו.

אציין שסבור אני שיש לבחון את השינויים המחוייבים בין כפל ביטוח בביטוח נכסים לבין ביטוח כפל בביטוח אחריות, שכן סעיף 67 לחוק חוזה הביטוח קובע שהוראות סעיף 59 הדין בכפל ביטוח יחול על ביטוח אחריות בשינויים המחוייבים.

סוף דבר:

לאור כל האמור לעיל, תוצאת פסק הדין הינה כדלקמן:

בתיק אז' 2535/04:

הנתבעות תשלמנה לתובעת כדלקמן:

- 1) את הסך 71,459 ₪ בתוספת הפרשי התמדה ורביית מיום מתן פסק הדין ועד ליום התשלום בפועל;
- 2) את הוצאות המשפט בסך 4,000 ₪ בתוספת הפרשי הצמדה ורביית מיום מתן פסק הדין ועד ליום התשלום בפועל;
- 3) שכ"ט עו"ד בשיעור 20% מהסכום הנקוב בסעיף 1 לעיל + מע"מ בתוספת הפרשי הצמדה ורביית מיום מתן פסק הדין ועד ליום התשלום בפועל.

על הנתבעות 1 ו-2, ביחד ולחוד, לשלם לתובע 20% מסכומים אלו, ועל הנתבעות 3 ו-4, ביחד ולחוד, לשלם לתובע 80% מסכומים אלו.

בתיק אז' 1535.1/04:

1) על הנתבעות 3 ו-4, ביחד ולחוד, לשפות את הנתבעות 1 ו-2, ביחד ולחוד, בגין כל סכום אותו תשלמנה הנתבעות 1 ו-2 לתובע על פי פסק דין זה, הכל בתוספת הפרשי הצמדה ורבית מיום ביצוע התשלום לתובע ועד ליום התשלום בפועל;

4) על הנתבעות 3 ו-4, ביחד ולחוד, לשלם לנתבעות 1 ו-2, ביחד ולחוד, את הוצאות המשפט בתוספת הפרשי הצמדה ורבית מיום מתן פסק הדין ועד ליום התשלום בפועל;

5) על הנתבעות 3 ו-4, ביחד ולחוד, לשלם לנתבעות 1 ו-2, ביחד ולחוד, שכ"ט עו"ד בשיעור של 20% מן הסכום הנקוב בסעיף 1 + מע"מ בתוספת הפרשי הצמדה ורבית מיום מתן פסק הדין ועד ליום התשלום בפועל.

המזכירות תשלח לצדדים את פסק הדין בדואר רשום עם אישור מסירה.

ניתן בלשכתי היום ג' תמוז ה'תשס"ז – 19 ביוני 2007 בהעדר הצדדים.

זכריה ימיני,

שופט